

μεγάλως· ἃς αἰσθανθῇ ἡ πατρίς αὐτοῦ εἰς τὴν παρέσχε μεγίστα; ὑπηρεσίας.

**Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΝΗΓ
ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**

Εἰς ἐπὶ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰ φρασὶς Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 18].

Εὐθὺς μετὰ τὸ πυροβόλημα ὁ Πόππου διέτρεξε τὸ μεταξὺ διάστημα ἐν ὀλίγοις ἄλμασι, καὶ ἤδη ὁλολύζων εὐροστύνως ὤρμησε πρὸς τὸ δένδρον, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ὁποίου ἡ θανασίμως πληγωθεῖσα ἄρκτος συνεστρέφετο ἀγωνιώσα καὶ αἱματόφυρτος. Μετὰ τινὰς σπασμωδικὰς συστροφάς, τὰ πάντα ἐτελείωσαν· ἐτανύσθη ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἐγένετο ἡδὴ πτώμα.

Ἐν τούτοις ὁ πρὸ μικροῦ ἀνυπόμονος Πόππου, κατέστη ἡδὴ πρὸς καὶ σοδαρός. Ἐλεῖξε τὸ αἷμα ὀλίγον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπλαγίασεν ἡσύχως παρὰ τὴν ἔκτονα ἀναμένον νὰ κερατίσῃ αὐτὴν ὁ κύριός του, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ Στέφανος δὲν εἶχε φέρεῖ μεθ' αὐτοῦ ἵππον, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχε, περιεπλανᾶτο εἰς τὰ δάση, καὶ δὲν εἶχεν ἐλθεῖ ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἐπομένως πρὶν εἶτι φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ τελευταίου φορτίου τοῦ εἶχε σχεδὸν δύσει ὁ ἥλιος, ἐκρέμασε τὸ κρέας καὶ τοὺς μηροὺς εἰς τὸ καπνιστήριον, ἐτάνυσε τὸ δέρμα καὶ ἔθρασε πλευρά τινὰ διὰ τὸ δεῖνόν του καὶ τινὰ ἄλλα λεπτὰ τεμάχια.

«Ἐδῶ, Πόππου», εἶπε κόπτων μέγα τι τεμάχιον διὰ τὸν κύνα, καὶ ἔτεινε τοῦτο πρὸς αὐτόν· «Ἐδῶ! δὲν ἤθελες νὰ φάγῃς ἔξω, ἴσως θὰ σοῦ ἀρέσῃ τῶρα ἐδῶ». Ἀλλὰ καὶ ἡδὴ ὁ Πόππου μόνον ὠσφράνθη τὸ κρέας, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Στέφανος ἐθεώρησεν αὐτὸν σκεπτικῶς, καὶ ὁμῶς ἠρώτησεν αὐτὸν συμπαθῶς· «Ἐῖσαι ἄρρωστος, Πόππου;» Ὁ Πόππου ὁμῶς δὲν ἔκρινε τοῦτο ἄξιον ἀπαντήσεως, καὶ ταχέως ἔπεσεν εἰς βαθὺν ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.—Η ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΛΟΠΗ.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ὑψωθῇ πολὺ ὑπεράνω τῶν δένδρων, πρὶν ἢ ὁ Στέφανος ἐγερθῇ τὴν ἐπομένην πρωΐαν. Δὲν ἤθελε κυνηγήσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, (ἦτο δὲ Κυριακή), καὶ παρεσκεύαζε τὸ πρᾶγεμά του ἐν μεγάλῃ ἡσυχίᾳ, ἔφαγε καὶ ἔπειτα ἐκάθησε πλησίον τοῦ πυρὸς νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ σανδάλιά του ὀλίγον.

Ὁ Πόππου ἀπεποιήθη πάλιν πᾶσαν τροφήν, καὶ ὁ γέρον ἐρρίψεν ἀγωνιώδη βλέμματα πρὸς τὸν ἀγαπητόν του κύνα, ὅστις ὁμῶς ἐφαίνετο, ὅτι πολλὰ ὀλίγην προσοχὴν ἐδίδεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἔκειτο συσπειρωμένος, κεκλεισμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

«Πόππου, μήπως ἔχῃς τίποτε;» ἠρώτησεν ὁ γέρον, μετὰ τινὰ διακοπὴν, καθ' ἣν προσεκτικῶς ἐθεώρει τὸν

κύνα. «Ἀνάθεμά με, ἐὰν δὲν ᾔναι πληγωμένος! ἀνέκραξεν ἀναπηδήσας αἰφνης ἐκ τῆς ἑδρας τοῦ ὀπῶς τὸν ἐξετάσῃ. Καὶ δὲν ἦτο μὲν τῶνόντι πληγὴ, ἀλλ' ἐφαίνετο, ὅτι τρίχες εἶχον ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους, καὶ τὸ δέρμα αὐτὸ ἦτο ξεσμένον εἰς δύο θέσεις.

«Ἡ κατηραμένη ἄρκτος!» εἶπε θλιβερῶς ὁ γέρον, θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ πιστοῦ του ζώου· «εἶχε δὲν εἶχε, σὲ ἐπλήγωσε! τὴν ἐνόμιζα φονευμένην· ἀλλὰ στάσου, Πόππου, ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν. Ὀλίγον λίπος τῆς ἄρκτου καθαρὸν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν, καθὼς ἡξυρίαι, εἶναι τὸ μόνον ἱατρικόν».

Ὁ Πόππου ἐρρίψεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ἔσεισε τὴν οὐρὰν ὀλίγον ἔπειτα ἐγερθεὶς ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐξελθόντα τῆς θύρας. Ὅτε δὲ ὁ Στέφανος ἠνέφωξε τὸ καπνιστήριόν του, εὐθὺς τὰ βλέμματα τοῦ ἐστράφησαν πρὸς τὰ καπνιστά του, ἐξ ὧν ὡς ἐνόμιζεν, εἶχε κλαπῇ τὸ ἐν τὴν προτεραιαν, καὶ ἐμέτορσεν τὴν σειράν.

«Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ», εἶπε μετὰ παρατεταμένου τόνου φωνῆς· «Ἐπτὰ, Πόππου! Μᾶς ἔκλεψαν καὶ ἄλλο χειρομέρι. Ὅχι! Δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ πλέον, Πόππου, ἤκουσες;»

Ὁ κύων ἔσεισε τὴν οὐρὰν ὡς σημεῖον, ὅτι κατενόει, ἀλλ' ἐφάνη, ὅτι δὲν ἐδίδε πολλὴν προσοχὴν ἐν τῷ καπνιστηρίῳ, διότι ἦτο βεβουλισμένος εἰς βαθεῖαν μελέτην ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κρανίου τῆς ἄρκτου, ἐνῷ ὁ κύριός του περιεφέρετο σκεπτικῶς περὶ τὸ καπνιστήριον, καὶ ἐθεώρει πανταχόθεν, διὰ νὰ ἴδῃ ἐάν τι τῶν δρυφάκτων ματεκινήθῃ, ἢ τεμάχιόν τι φλοιοῦ ἦτο ἐκτετοπισμένον ἐκ τῆς ὀροφῆς· ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ οὐδὲν ξένον ἵχνος ἐφαίνετο.

«Ἀπόψε θὰ καίμῃθῃς εἰς τὸ καπνιστήριον, Πόππου!» εἶπε καὶ πάλιν ὁ γέρον, «δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὸ ὑποφέρω» καὶ ἐὰν ἴδῃ κανὲν ὑποπτον σημεῖον, κάμει θόρυβον καὶ ἴσως τοὺς συλλάβωμεν».

Εἶπε καὶ ἐγένετο. Ὁ Πόππου ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐκοιμήθη ἐπὶ μαλακῶν δερμάτων στρωθέντων ἐπίτηδες δι' αὐτὸν ἐν τῷ καπνιστηρίῳ καὶ οἱ κλέπται ἔπαυσαν· ἀλλὰ καὶ τοῦ κυνὸς ἡ ὑγεία ἐφάνη θαυμασίως βελτιωθεῖσα διὰ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης τοῦ ἀέρος, διότι τὸ πλευρὸν τοῦ ἔβαινε καλῶς, καὶ ἡ ὀρεξίς του ἀνεκτῆθη θαυμασιώτατα. Ἐτρωγεν ὅ,τι τῷ ἐδίδετο, δηλ. ἄρκτου κρέας καὶ ἄλλα κυνήγια, οὐδὲ καὶ τὸν ἰνδιάνον αὐτὸν ἀπέφευγε, τὸν ὁποῖον συνήθως ἀπεστρέφετο ἀπὸ καρδίας.

Μετὰ δεκατέσσαρας περὶπου ἡμέρας, καθ' ἃς οὐδὲν ἄξιον λόγου συνέβη, ὁ Πόππου ἐφάνη, ὅτι δὲν εἶχε διαθέσειν πλέον διὰ τὸν νέον κοιτῶνά του, διότι ἐλθὼν εἰς τὴν κλίνην τοῦ κυρίου του ἐξηπλώθη ἔμπροσθεν αὐτῆς.

«Τὰ πάντα ἐν τάξει, Πόππου;» ἠρώτησεν ὁ Στέφανος· «τὰ πάντα ἐν τάξει; δὲν θέλεις πλέον νὰ φυλάττῃς ἐκεῖ;»

Ὁ κύων ἐδείξεν, ὅτι ἐνόησε τοῦ κυρίου τὴν ἐρώτη-

σεν, διότι ἀνυψώσας ἔθεσε τὸν πόδα τοῦ ἐπὶ τῶν ἀνδάλων του.

«Καλὸν μου σκυλί!» εἶπεν ὁ Στέφανος, καὶ ἔθωπευσε τὴν κεφαλὴν του... ἀξιόλογον σκυλί!»

Ἦδη ἀμφότεροι ἦσαν σύμφωνοι ν' ἀφήσωσι τὸ καπνιστήριον τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὴν τύχην του. Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ὁ κυνήγος τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἀφοῦ ἐπεθεώρησε τὰ καπνιστήριά του καὶ εὔρε μόνον ἕξ. Τοῦτο ἦτο λίαν αἰνιγματώδες. Εἶχε θηρεύσει ἀκόμη τέσσαρας ἐλάφους, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, τῶν ὁποίων οἱ μῆροί ἐκρεμάσθησαν ἐπίσης ἀλλ' ὁ νυκτοκλέπτης προδύτιμης τὸ ξηρὸν καπνιστὸν, καὶ οὔτε ἠγγίσε κανὲν τὰ ἄλλα κρέατα.

«Πόππου!» εἶπεν ὁ Στέφανος, «τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σοβαρόν. Θὰ κατασκοπεύσω ὅλην τὴν νύκτα. Ἡ σελήνη φέγγει καὶ δύναμαι νὰ ἐπιτηρῶ τὸ καπνιστήριον ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἐὰν ἀφαιρέσω τὰ δέρματα· καὶ σὺ, Πόππου—ἀλλ' ἔλα ἐδῶ, καὶ ἄφες αὐτὸ τὸ κατηραμένον κρανίον τῆς ἄρκτου, ἀκούεις, θὰ κοιμηθῇς ὅχι μέσα εἰς τὸ καπνιστήριον, ἀλλ' ἔξωθεν αὐτοῦ—ἐὰν πλησιάζῃ τις, θὰ τὸν ὀφρανηθῇ καλλιτέρα καὶ θὰ τὸν καταδιώξῃς».

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύκτας κατεσχόπευεν ὁ Στέφανος—ἐπὶ τρεῖς ὁλοκληροὺς νύκτας περιεφέρετο ὁ Πόππου περὶ τὸ καπνιστήριον εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης,—ἀλλ' οὐδὲν ἐφάνη τὴν τετάρτην, ὅτε ἀμφότεροι ἐζήτησαν τὰς κλινὰς των, κεκμηκότες ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, ὁ κλέπτης ἦλθε πάλιν, καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐκρέμαντο μόνον πέντε χειρομήρια. Ἡ ὑπομονὴ ἀγρίου ἤθελεν ἐξαντληθῇ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, ὁ δὲ Στέφανος ἦτο μόνον Χριστιανός· ὅθεν σταθεῖς πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπνιστηρίου, ἐν μεγίστῳ θαυμασμῷ, καὶ θεωρῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἀνεφώνησεν.....Εἶμαι διὰ κρεμάλαν, ἐὰν δὲν ἀνακαλύψω τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα!» Οὐδὲ ὁ Πόππου ἤξευρε, διότι ἴστατο πλησίον τοῦ κυρίου του, καὶ ἐθεώρει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκπληξέως εἰς τὸ ἀκατανόητον τοῦτο βασιανιστήριον. Ἀμφότεροι ἐκίνησαν τὰς κεφαλὰς ἐν μεγάλῳ θαυμασμῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.—ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ὁ Στέφανος ἤρχισεν ἤδη ν' ἀνησυχῇ περὶ τοῦ πρακτέου. Ὑπῆρχε τι ἀκατάληπτον μυστήριον ἐν ὅλῃ τῇ φύσει τῆς κλοπῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ μίαν εἰσέτι νύκτα, καὶ τὴν ἐπαύριον νὰ μεταβῇ νὰ συμβουλευθῇ τὸν πλησιέστερον γείτονά του, καὶ ἐξιχνιάσῃ τι, εἰ δυνατόν, περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ὁ δὲ πλησιέστερος γείτων κατῴκει ἀκριβῶς εἰς ἀπόστασιν εἰκοσὶ μιλίων. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἵππος του ἔβασκε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἐσκόπει νὰ τὸν ζητήσῃ συγχρόνως, ἤθελε διὰ μιᾶς βολῆς νὰ φονεύσῃ δύο τρυγόνας.

Ὅτε δὲ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπέβασε τὸ πυροβόλον του, ἐκαθάρισε τὸν λύκον, ἔχυσεν ὀλίγον ἐλάφου πάχος ἐπὶ τινος ὀπῆς κατεσκευασμένης ἐπιτηδὲς διὰ τὸ κοντάκιον, ἔκοψε ζεύγος λωρίων διὰ τὰς περικνημίδας, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνέλυσε μόλυβδον διὰ

νὰ χύσῃ σφαίρας. Ὁ κύων δὲ ἰδὼν τὸν κύριόν του ἀσχολούμενον εἰς τὸ πυροβόλον του, ἐκάθησεν ἀπέναντί του, καὶ ἐθεώρει αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπειδὴ πιθανῶς προσεδόκα, ὅτι ἔμελλον νὰ ὑπάγῃσι κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δάσος. Τὸ δυστυχὲς ζῶον ἦτο κουρασμένον, ἂν καὶ εἶχε κοιμηθῇ ὁλοκληρὸν τὴν νύκτα· μετ' ὀλίγον ἐκλείσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἔκλινε ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἐν μέρος, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο.

«Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς, Πόππου», εἶπεν ὁ γέρον, «δὲν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ κυνήγιον σήμερον. Πήγαινε νὰ ἐξαπλωθῇς». Ὁ Πόππου βεβαίως δὲν ἀνέμεινε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβῃσι καὶ πάλιν, ἀλλ' ἐγερθεὶς καὶ τανύσας πρῶτον τὸν ἓνα τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἔπειτα τὸν ἕτερον ἔξεσε τὴν κεφαλὴν του, μετ' ἐκτάκτου δ' εὐκυνησίας ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης του, περιστράφη περὶ τὸν ἑαυτοῦ ἄξονα τρεῖς κατὰ τὸ σὺνηθες, καὶ ἐξηπλώθη νὰ κοιμηθῇ ὕπνον γλυκύτατον.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Στέφανος εἶχε καταβιβάσει τὴν πυριτοβολοθήκην ἐκ τοῦ τοίχου, καὶ ἠρεύνα τὸ περιεχόμενον, ἵνα ἴδῃ, ἐὰν τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει διὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς ἐπαύριον. Πέντε σφαῖραι καὶ μία ἐν τῷ πυροβόλῳ ἐγένοντο ἕξ, ἤρκουν διὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας· ὁ ὀβελός, τρεῖς πυρόλιθοι, τεμάχιον ὕσκας, ῥάκη τινὰ πρὸς καθαρισμόν τοῦ πυροβόλου, καὶ τεμάχιον λεπτοῦ δερμάτος διὰ γόμωσιν, ἐν ἐλικοστροφίον, εἰς κράκτης τῶν ἰνδιάνων, καὶ ἐν σακκιδίον ἁλατος—τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, καὶ ἐνῷ ἔρχεν ὀλίγην πυρίτιδα εἰς τὸ τακτικὸν του κέρας ἀπὸ ἄλλου μερίζονος, ὁ Πόππου ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ ἐν τῇ κλίνῃ του καὶ νὰ κλαυθμηρίζῃ ἡσύχως—ὡνειρεύετο.

«Χυ! εἶπεν ὁ Στέφανος, θεωρῶν τὸν σύντροφόν του μειδιῶν», ὁ γέρον Ἰνδός, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐσχάτως ἐκυνηγήσα τὴν ἄρκτον, μοῦ εἶπεν, ὅτι, ἐὰν βάλης τὸ ῥινόμακτρόν σου ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνυπνιαζομένου σκύλου, καὶ ἔπειτα θέσῃς αὐτὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς σου καὶ πλαγιάσῃς νὰ κοιμηθῇς, θὰ ἴδῃς τὸ ἴδιον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδε καὶ ὁ σκύλος. Νὰ δοκιμάσω εἰς τὸν Πόππου;»

Ἦδη ὁ Πόππου ἤρχισε νὰ λακτίζη, ὥς ἐὰν εὕρισκε το εἰς καμμίαν στενὴν ὁπὴν, προσπαθῶν νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἐκλαυθμηρίζε θρηνητικῶς.

«Θὰ δοκιμάσω, θὰ δοκιμάσω», εἶπεν ὁ γέρον, λαβὼν δὲ ῥινόμακτρον ἐπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κοιμώμενου ζώου, καὶ προσεκτικῶς παρετήρησε πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἔμενον ἐντελῶς ἀκίνητον· μόνον ἡ ταχυτέρα ἀναπνοή του ἐδείκνυνεν, ὅτι τὸ πνεῦμά του (καὶ οὐχὶ τὸ ἐνστικτόν, διότι τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὄνειρευθῇ) εὕρισκετο ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ ξέτῃ διὰ τῶν προσθίων ποδῶν, ἔμεινε πάλιν ἡσυχον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, σινεστράφη ἐν μεγίστῃ ζωηρότητι, καὶ ἔπαυσε πλέων κινούμενον. Ὁ Στέφανος ἔπειτα ἔλαθεν ἡσύχως τὸ ῥινόμακτρον ἀπ' αὐτοῦ, ἔθεσεν αὐτὸ κάτωθεν τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐ-